

Arrest

nr. 320 589 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor verzoeker.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 26 juli 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 27 september 2021 om internationale bescherming. Op 2 maart 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 6 maart 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en u bent van origine Pashtoun. U bent moslim en bent afkomstig van het dorp Aka Khail gelegen in het district Tagab van de provincie Kapisa. Uw geboortedatum werd bepaald op 01.01.2001.

U bent geboren en getogen in het dorp Aka Khail waar u samenleefde met uw familie. Naast uw activiteiten als landbouwer en herder ging u naar de moskee om de Koran te studeren. Lezen en schrijven kan u niet omdat u ongeschoold bent. Uw vader was imam in de moskee in uw dorp. Ongeveer vijf dagen voor uw vertrek uit Afghanistan deed uw vader als imam de begrafenis van een overleden soldaat van het Afghaans nationaal leger. Diezelfde dag om 00u s' nachts kwamen de taliban naar uw huis en namen ze uw vader mee omdat hij het gebed had gedaan op de begrafenis van de soldaat. In de ochtend ging u naar de moskee en vond u het lichaam van uw vader. Twee dagen later kwamen de taliban in de nacht voor een tweede keer bij u thuis aankloppen. Voordat uw moeder de deur opendeed kwam ze u verwittigen dat het zou kunnen dat de taliban terug aan de deur stonden waarop u vluchtte naar de burens en u zich daar verstopte. Wanneer uw moeder de deur opende vroegen de taliban waar u was, waarop uw moeder antwoordde dat u er niet meer was. De taliban doorzochten het hele huis en zeiden tegen uw moeder dat ze het niet zo gingen laten maar gingen terugkomen. Die nacht nog, nadat de taliban terug waren vertrokken, belde uw moeder naar uw maternale oom om het incident uit te leggen. Uw maternale oom besliste dat u naar hem in Kaboel moest komen en dan Afghanistan moest verlaten. In de vroege ochtend na die nacht bent u vertrokken. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk naar België. U was in totaal ongeveer twee jaar onderweg. Op 4 september 2021 werden uw vingerafdrukken in Oostenrijk genomen en op 27 september 2021 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een kopie van uw eigen taskara; kopieën van de taskara's van uw moeder en vader; een kopie van een document van het afstuderen van uw vader; een kopie van documenten van uw vader als soldaat; een kopie van foto's van uw vader; een kopie van de taskara van de vader van de overleden soldaat; een kopie van documenten en foto's van diezelfde overleden soldaat; een kopie van de taskara van de vader van een overleden dorpsbewoner en een kopie van foto's van diezelfde overleden dorpsbewoner.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden opgemerkt dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde bij de registratie van uw verzoek bij DVZ dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was (zie: fiche NBMV). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 29 november 2021 werd geconcludeerd dat u met een redelijke wetenschappelijke zekerheid ouder dan 18 jaar was. Uw opgegeven geboortedatum van 30.09.2005 werd door DVZ gecorrigeerd naar 01.01.2001. Bijgevolg oordeelde het CGVS dat er in uw hoofdte geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u al meerderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-Generaal dergelijke noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Gelet op het voorgaande kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan hebt verlaten uit vrees gedood te worden door de taliban.

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst moet aangestipt worden dat uw bedrieglijke verklaring over uw leeftijd een smet werpt op uw algehele geloofwaardigheid. In België deed u zich voor als een minderjarige verzoeker en verklaarde u 16 jaar oud te zijn en geboren te zijn in 2005. Het leeftijdsonderzoek zoals hierboven reeds vermeld, wees uit dat dit niet uw werkelijke leeftijd kon zijn. Bovendien werd u bij uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk dat u indiende op 4 september 2021 geregistreerd met geboortedatum 1 januari 2001, zodat blijkt dat u in Oostenrijk aangaf dat u 20 jaar was. Een noemenswaardig verschil van 4 jaar. Tijdens het persoonlijk

onderhoud op het CGVS hield u niet langer vast aan uw beweerde minderjarigheid. U gaf aan niet uw geboortedatum te kennen, maar nu 23 jaar oud te zijn (CGVS notities van het persoonlijk onderhoud van 27 januari 2023, hierna CGVS, p. 4). Dit neemt echter niet weg dat u wel hebt geprobeerd de Belgische asielinstanties te misleiden.

Verder moet worden opgemerkt dat u bijzonder vage verklaringen aflegt over de aanwezigheid van de taliban in uw regio. Eerst verklaarde u dat in uw regio de volledige controle in handen was van de taliban (CGVS, p. 10). Ondanks deze volledige controle hadden zowel u als uw vader voor jullie problemen begonnen nog nooit contact gehad met de taliban, weet u helemaal niet welke talibancommandanten actief waren in uw dorp (CGVS, p. 11 en 13) en weet u niet of er al dan niet talibanstrijders naar de moskee in uw dorp kwamen (CGVS, p. 14). Van iemand die afkomstig is van een regio die gecontroleerd wordt door de taliban kunnen minder vage verklaringen worden verwacht hierover. Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd hoe het komt dat uw vader als imam nooit contact heeft gehad met de taliban, terwijl deze nochtans de controle hadden over de regio zoals u verklaarde, antwoordde u dat de taliban enkel s' nachts actief waren en overdag niet naar het dorp kwamen (CGVS, p. 13), wat niet strookt met uw verklaring dat de taliban de volledige controle in handen hadden. Dat u niet in staat bent om eensluidende verklaringen af te leggen over de aanwezigheid van de taliban in uw regio wekt twijfels op over uw beweerde verblijf in de regio Bedraw van het district Tagab, wat een voorbehoud plaatst bij uw algemene geloofwaardigheid alsook bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Indien u immers niet tot aan uw vertrek uit Afghanistan in Tagab verbleef, dan kunnen de door u aangehaalde feiten, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw beweerde regio van herkomst, er zich niet hebben afgespeeld.

Verder weet u niet te overtuigen aangaande het profiel van uw vader. U legt beperkte en weinig doorleefde verklaringen af over de positie van uw vader als imam in het dorp en zijn relaties met anderen. Gevraagd naar wat de positie van uw vader was in de dorpsgemeenschap antwoordde u "Hij deed niets, imam dingen en soms lesgeven aan de kinderen en werken op het veld" (CGVS, p. 13). Verder doorgevraagd naar de autoriteit die de imams hadden in het dorp, antwoordde u "Hij was aan het bidden tegen andere in de moskee. Hij was aan het praten over de heilige Koran. Voor de rest was hij zich niet aan het bemoeien met anderen hun werk" (CGVS, p. 13). Van een zoon van een imam kan worden verwacht dat u niet telkens enkel herhaalt dat een imam het gebed leidt (CGVS, p. 13), maar ook meer informatie geeft over het gezag van een imam en zijn positie in de dorpsgemeenschap. Bovendien is het frappant dat uw vader nooit contact zou hebben gehad met de taliban voor de problemen gelet op het feit dat hij als imam een vooraanstaande positie zou genieten in de gemeenschap. Er kan daarnaast een bijkomend vraagteken worden geplaatst bij het profiel van uw vader als imam doordat u aangaf dat hij het alfabet leerde aan kinderen in het dorp en hen onderwees (CGVS, p. 13), terwijl u zelf verklaarde niet onderwezen te zijn en niet te kunnen lezen en schrijven (CGVS, p. 5). Hierover gaf u aan niet naar school te zijn geweest door de onzekere situatie en de gevechten in Afghanistan (CGVS, p. 5), maar deze uitleg is niet afdoende aangezien dit niet verklaart waarom andere kinderen dan wel onderwezen werden door uw eigen vader en uw vader dit dan niet binnenkamers bij u kon doen. Het geheel van deze elementen maakt dat er ernstige twijfels rijzen bij het beweerd profiel van uw vader als imam in een rurale dorpsgemeenschap in een gebied met een sterke aanwezigheid van de taliban.

Helemaal ongeloofwaardig wordt het wanneer u beweert dat in de door u uiteengezette regionale context, uw vader de begrafenis zou hebben uitgevoerd zonder dat hij zich bewust zou zijn geweest van het risico dat hiermee gepaard ging. U verklaarde namelijk dat uw vader zelf besloot om het begrafenisgebed te lezen omdat de familieleden van de soldaat dit vroegen en dat hij niet wist dat het gevaarlijk ging zijn voor hem (CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt niet dat uw vader overleg pleegde met bijvoorbeeld dorpsouderen of stamleiders en toelating van de taliban was er evenmin (CGVS, p. 19). Dit terwijl u de taliban beschrijft als wreed en wraakzuchtig en uit uw verklaringen mag blijken dat het risicovol was om iemand die soldaat was of voor de overheid werkte te helpen (CGVS, p. 12 "Taliban zijn wrede mensen" en CGVS p. 18 "Als ze (de taliban) te weten komen dat iemand een soldaat of iemand van de overheid is of als iemand hen helpt dan nemen ze wraak en dan doen ze wat ze willen"). Dat uw vader desondanks niet zou hebben gedacht dat het gevaarlijk kon zijn voor hem om de begrafenis van een overleden soldaat van het Afghaans nationaal leger te verzorgen, komt totaal onaannemelijk over. Uw verklaringen over de handelwijze van uw vader en de veiligheidssituatie in uw regio vertonen een gebrek aan samenhang.

Al deze elementen samen maken dat het niet aannemelijk kan worden geacht dat uw vader als imam in een rurale gemeenschap in door de taliban gecontroleerd gebied actief was en in die hoedanigheid de begrafenis verzorgde van een soldaat van het Afghaans nationaal leger wat hem dan zijn leven zou hebben gekost. Hierbij moet ook opgemerkt worden dat u geen begin van bewijs neerlegt ter staving van zijn overlijden, waar u wel foto's neerlegt van andere overleden personen die uit Tagab zouden afkomstig zijn, hetgeen toch ook opvallend is. Er zouden ook foto's geweest zijn van uw overleden vader, maar deze zouden per ongeluk verwijderd zijn (CGVS, p. 18). Bijgevolg kan het evenmin plausibel worden bevonden dat u als zoon van de

imam ook door de taliban zou worden geviseerd. Volgende vaststellingen halen de door u aangehaalde vrees op dit punt verder onderuit:

Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw eigen vervolgingsfeiten die tot uw vertrek hebben geleid uit Afghanistan. Tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u in elkaar geslagen te zijn geweest door de taliban, terwijl u bij het persoonlijk onderhoud verklaarde nooit de taliban te hebben ontmoet en er nooit oog in oog mee te hebben gestaan (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met deze flagrante inconsistentie haalt u aan dat het misschien een fout van de tolk was en dat u zoiets niet hebt gezegd maar misschien mis begrepen bent geweest door de tolk (CGVS, p. 16). Deze uitleg is niet afdoende want u werd tweemaal de kans geboden om een fout te melden, maar u liet dit na waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw uitleg voor de inconsistentie. Na uw eerste interview bij DVZ werden uw antwoorden namelijk voor u voorgelezen (CGVS, p. 3) waardoor u toen had kunnen opmerken dat dat fout was en ten tweede had u kunnen aangeven in het begin van het persoonlijk onderhoud dat er een fout staat in het verslag van DVZ wanneer u gevraagd werd of het interview goed was verlopen. Aangezien uw eigen problemen met de taliban aan de grondslag liggen van uw vertrek uit Afghanistan kan redelijkerwijze worden verwacht dat u hierover consequent bent. Deze inconsistentie haalt dus de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas onderuit.

Verder geeft u geen enkele plausibele reden waarom de taliban ook u zouden viseren. Hiernaar gevraagd, antwoordde u: "Het is omwille van mijn vader, ze willen ook mij, ik weet niet waarom ze mij willen meenemen met hen" (CGVS, p. 19). Dit is geen overtuigend antwoord. U was ook niet aanwezig op de begrafenis van de overleden soldaat en hebt dus uw vader niet geholpen of dergelijke meer (CGVS, p. 15). Ten tweede is het onlogisch dat de taliban zowel u als uw vader viseerden, maar bij het eerste bezoek alleen uw vader meenemen en u ongemoeid laten om dan twee dagen later nog eens terug te komen voor u (CGVS, p. 11). Indien de taliban u ook viseerden kan er niet ingezien worden waarom ze u dan niet meteen zouden hebben meegenomen. Dit gebrek aan logica plaatst vraagtekens bij uw eigen vrees en de aannemelijkheid dat de taliban ook u viseerden. Daar komt bij dat het niet duidelijk is waarom de taliban ook u moest hebben maar de rest van uw familie dan weer totaal niet viseren en uw familie nog steeds in het dorp zou blijven wonen (CGVS, p. 7).

Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van uw vrees ondermijnd door uw gebrek aan kennis over de situatie in Afghanistan na uw vertrek. Eerst geeft u aan geen informatie te hebben dat ze uw familie benaderen na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 17). Verder doorgevraagd geeft u aan dat u denkt dat ze (de taliban) niet meer zijn teruggekomen (CGVS, p. 17). U weet het dus niet zeker. Verder in datzelfde antwoord zegt u ook nog dat de taliban het misschien aan anderen hebben gevraagd. U geeft nadien aan te veronderstellen dat de taliban weten dat u Afghanistan hebt verlaten (CGVS, p. 17). Hierover moet opgemerkt worden dat dit heel vage antwoorden zijn. Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient kan toch redelijkerwijze worden verwacht dat die zich danig informeert over de huidige situatie van zijn familie in Afghanistan die nog op dezelfde plaats is blijven wonen om zo zijn eventuele vrees te kunnen inschatten. Verder is het totaal onaannemelijk dat wanneer de taliban zelf hebben aangegeven nog terug te komen voor u, u niet meer met uw moeder hebt gepraat over dit probleem terwijl jullie wel bellen met elkaar en u dus wel de kans had om zich te informeren (CGVS, p. 17).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers

terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve

landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve

impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de

'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Een loutere algemene verwijzing van uw advocaat naar een terugkeer uit een westers land is in dit opzicht onvoldoende (CGVS, p. 21).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De kopieën van uw vaders taskara, van de elektronische identiteitskaart van uw moeder en van uw eigen taskara zeggen hooguit iets over uw nationaliteit en identiteit, maar deze staat op zich niet ter discussie. De kopie van een document dat staat dat uw vader voor uw geboorte soldaat is geweest (CGVS, p. 8), heeft geen rechtstreekse betrekking op uw asielmotieven. Daarnaast zijn de kopieën van foto's van uw vader als soldaat niet relevant voor uw asielrelaas. Met betrekking tot de overleden soldaat legt u een kopie van de taskara van zijn vader voor, een kopie van foto's van het certificaat dat hij afgestudeerd is als soldaat bij de Afghaanse grenspolitie en kopieën van foto's als de soldaat zijn job aan het beoefenen was. Deze documenten tonen hooguit de identiteit van de overleden soldaat aan, maar ook niet meer dan dat aangezien uit deze stukken niet kan worden opgemaakt dat uw vader de begrafenis zou hebben verzorgd. Tot slot legt u ook nog een kopie van een taskara van de vader van een overleden dorpsbewoner voor en kopieën van foto's van de overleden dorpsbewoner. Gevraagd naar de relevantie van deze documenten, verklaart u dat u gevraagd werd foto's voor te leggen van anderen die zijn gedood in uw regio (CGVS, p. 17). Deze kunnen dus hoogstens iets zeggen over de onveiligheid in een regio in het algemeen, maar zeggen niets over uw specifieke situatie. Over het geheel van Afghaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst er op dat er sprake is van een voortdurend gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan en licht dit omstandig toe.

Verzoeker volhardt voorts in zijn verklaringen over zijn vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst ontvlucht is en gaat in op de beoordeling van zijn vluchtrelaas door de adjunct-commissaris.

Daarna voert verzoeker een betoog over het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering. Hij gaat daarbij uitvoerig in op de beoordeling van 'verwestering', toegepast op zijn situatie, en op het risico omwille van (toegeschreven) verwestering als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa.

Vervolgens gaat verzoeker nog in op het onderzoek naar de socio-economische en humanitaire situatie in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Wat ten slotte de actuele veiligheidssituatie betreft stelt verzoeker zich het recht voor te behouden *"om dit middel, in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten, verder uit te werken, inclusief de persoonlijke en individuele elementen en dat gelet op en omwille van de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie"*, en verwijst hij naar zijn herkomst uit de provincie Nangarhar.

Als bijlage bij het verzoekschrift wordt mailcorrespondentie met Thomas Ruttig van 22 december 2022 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 12 december 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EASO van januari 2022, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EUAA van december 2023, aan de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van mei 2024, aan het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022, aan het *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus *"Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"* van 14 december 2023, aan het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 2 februari 2024 en aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EUAA van november 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 57/1, §§ 3 en 4, van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, omdat (iv) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en omdat (v) de door hem neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de

uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2022, waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen en die wordt bevestigd door de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan - Update I*” van UNHCR van februari 2023.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij een aanvullende nota van 12 december 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsoverneming door de Taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsoverneming, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde informatie aanleveren die afkomstig is van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart te zijn vertrokken uit zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban, die zijn vader, de imam van de moskee in zijn dorp, hadden ontvoerd en gedood omdat die het gebed had gedaan op de begrafenis van een overleden soldaat van het Afghaanse Nationale Leger (ANA). Twee dagen nadat verzoeker het lichaam van zijn vader had gevonden, zouden de taliban naar zijn huis zijn gekomen, naar hem gevraagd hebben en het huis doorzocht hebben. Daarna zou verzoeker uit Afghanistan vertrokken zijn.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze aanstipt dat verzoekers bedrieglijke verklaring over zijn leeftijd een smet werpt op zijn algehele geloofwaardigheid en dit als volgt toelicht:

"In België deed u zich voor als een minderjarige verzoeker en verklaarde u 16 jaar oud te zijn en geboren te zijn in 2005. Het leeftijdsonderzoek zoals hierboven reeds vermeld, wees uit dat dit niet uw werkelijke leeftijd kon zijn. Bovendien werd u bij uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk dat u indiende op 4 september 2021 geregistreerd met geboortedatum 1 januari 2001, zodat blijkt dat u in Oostenrijk aangaf dat u 20 jaar was. Een noemenswaardig verschil van 4 jaar. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS hield u niet langer vast aan uw beweerde minderjarigheid. U gaf aan niet uw geboortedatum te kennen, maar nu 23 jaar oud te zijn (CGVS notities van het persoonlijk onderhoud van 27 januari 2023, hierna CGVS, p. 4). Dit neemt echter niet weg dat u wel hebt geprobeerd de Belgische asielinstanties te misleiden."

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij verklaard heeft 23 jaar te zijn en dat hij consistent is met betrekking tot het feit dat hij zijn precieze geboortedatum niet kent. De omstandigheid dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), nadat hem reeds een beslissing van de Dienst Voogdij ter kennis werd gegeven waarin wordt gesteld dat een medische test aantoonde dat hij ouder is dan 18 jaar, verklaarde dat hij 23 jaar was, doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat hij initieel bij zijn inschrijving als asielaanvrager hiermee in strijd had verklaard dat hij geboren was op 30 september 2005 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map 'DVZ', Enregistrer Demande Protection Internationale (DPI)), niettegenstaande hij daarvoor reeds in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming had ingediend en daar als meerderjarige stond geregistreerd (*ibid.*, Information Request in accordance with article 34 of the Regulation (EU) Nr. 604/2013 – Reply). De adjunct-commissaris kon dan ook op goede gronden besluiten dat verzoeker had geprobeerd de Belgische asielinstanties te misleiden. De vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordeed met een vermoede afwijking van meer dan vier jaar ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad zijn algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast merkt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog op dat verzoeker bijzonder vage verklaringen aflegde over de aanwezigheid van de taliban in zijn regio:

"Eerst verklaarde u dat in uw regio de volledige controle in handen was van de taliban (CGVS, p. 10). Ondanks deze volledige controle hadden zowel u als uw vader voor jullie problemen begonnen nog nooit contact gehad met de taliban, weet u helemaal niet welke talibancommandanten actief waren in uw dorp (CGVS, p. 11 en 13) en weet u niet of er al dan niet talibanstrijders naar de moskee in uw dorp kwamen (CGVS, p. 14). Van iemand die afkomstig is van een regio die gecontroleerd wordt door de taliban kunnen minder vage verklaringen worden verwacht hierover. Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd hoe het komt dat uw vader als imam nooit contact heeft gehad met de taliban, terwijl deze nochtans de controle hadden over de regio zoals u verklaarde, antwoordde u dat de taliban enkel s' nachts actief waren en overdag niet naar het dorp kwamen (CGVS, p. 13), wat niet strookt met uw verklaring dat de taliban de volledige controle in handen hadden. Dat u niet in staat bent om eensluidende verklaringen af te leggen over de aanwezigheid van de taliban in uw regio wekt twijfels op over uw beweerde verblijf in de regio Bedraw van het district Tagab, wat een voorbehoud plaatst bij uw algemene geloofwaardigheid alsook bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Indien u immers niet tot aan uw vertrek uit Afghanistan in Tagab verbleef, dan kunnen de door u aangehaalde feiten, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw beweerde regio van herkomst, er zich niet hebben afgespeeld."

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het minimaliseren van deze argumenten, zonder evenwel in concreto te weerleggen dat zijn verklaringen over de aanwezigheid van de taliban in zijn regio van herkomst vaag en bovendien niet eensluidend zijn. Dat verzoeker er niet in slaagt hierover doorleefde en coherente verklaringen af te leggen, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn beweerde regio van herkomst en bijgevolg ook van zijn verklaringen over de gebeurtenissen die zich daar zouden hebben afgespeeld en die zouden hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn beweerde regio en land van herkomst. Hoewel de adjunct-commissaris op basis van objectieve informatie kan nagaan in welke mate de taliban in een bepaalde regio aanwezig en actief waren, kan hij op basis van dergelijke informatie niet

nagaan of verzoeker zelf daadwerkelijk van deze regio afkomstig is. Daarvoor is vereist dat verzoeker daarvan bewijskrachtige stukken bijbrengt of daarover verklaringen aflegt die voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn. Nu uit het voorgaande blijkt dat verzoeker daarin niet slaagt, kon de adjunct-commissaris op goede gronden een voorbehoud plaatsen bij diens algemene geloofwaardigheid en bij de geloofwaardigheid van diens vluchtrelaas.

Daarbij komt dat ook verzoekers verklaringen over het profiel van zijn vader niet konden overtuigen:

“U legt beperkte en weinig doorleefde verklaringen af over de positie van uw vader als imam in het dorp en zijn relaties met anderen. Gevraagd naar wat de positie van uw vader was in de dorpsgemeenschap antwoordde u “Hij deed niets, imam dingen en soms lesgeven aan de kinderen en werken op het veld” (CGVS, p. 13). Verder doorgevraagd naar de autoriteit die de imams hadden in het dorp, antwoordde u “Hij was aan het bidden tegen andere in de moskee. Hij was aan het praten over de heilige Koran. Voor de rest was hij zich niet aan het bemoeien met anderen hun werk” (CGVS, p. 13). Van een zoon van een imam kan worden verwacht dat u niet telkens enkel herhaalt dat een imam het gebed leidt (CGVS, p. 13), maar ook meer informatie geeft over het gezag van een imam en zijn positie in de dorpsgemeenschap. Bovendien is het frappant dat uw vader nooit contact zou hebben gehad met de taliban voor de problemen gelet op het feit dat hij als imam een vooraanstaande positie zou genieten in de gemeenschap. Er kan daarnaast een bijkomend vraagteken worden geplaatst bij het profiel van uw vader als imam doordat u aangaf dat hij het alfabet leerde aan kinderen in het dorp en hen onderwees (CGVS, p. 13), terwijl u zelf verklaarde niet onderwezen te zijn en niet te kunnen lezen en schrijven (CGVS, p. 5). Hierover gaf u aan niet naar school te zijn geweest door de onzekere situatie en de gevechten in Afghanistan (CGVS, p. 5), maar deze uitleg is niet afdoende aangezien dit niet verklaart waarom andere kinderen dan wel onderwezen werden door uw eigen vader en uw vader dit dan niet binnenkamers bij u kon doen. Het geheel van deze elementen maakt dat er ernstige twijfels rijzen bij het beweerd profiel van uw vader als imam in een rurale dorpsgemeenschap in een gebied met een sterke aanwezigheid van de taliban.

Helemaal ongeloofwaardig wordt het wanneer u beweert dat in de door u uiteengezette regionale context, uw vader de begrafenis zou hebben uitgevoerd zonder dat hij zich bewust zou zijn geweest van het risico dat hiermee gepaard ging. U verklaarde namelijk dat uw vader zelf besloot om het begrafenisgebed te lezen omdat de familieleden van de soldaat dit vroegen en dat hij niet wist dat het gevaarlijk ging zijn voor hem (CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt niet dat uw vader overleg pleegde met bijvoorbeeld dorpsouderen of stamleiders en toelating van de taliban was er evenmin (CGVS, p. 19). Dit terwijl u de taliban beschrijft als wreed en wraakzuchtig en uit uw verklaringen mag blijken dat het risicovol was om iemand die soldaat was of voor de overheid werkte te helpen (CGVS, p. 12 “Taliban zijn wrede mensen” en CGVS p. 18 “Als ze (de taliban) te weten komen dat iemand een soldaat of iemand van de overheid is of als iemand hen helpt dan nemen ze wraak en dan doen ze wat ze willen”). Dat uw vader desondanks niet zou hebben gedacht dat het gevaarlijk kon zijn voor hem om de begrafenis van een overleden soldaat van het Afghaans nationaal leger te verzorgen, komt totaal onaannemelijk over. Uw verklaringen over de handelswijze van uw vader en de veiligheidssituatie in uw regio vertonen een gebrek aan samenhang.”

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het minimaliseren van de aangehaalde vaststellingen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, wordt van hem niet verwacht dat hij een gefundeerde kennis kan tentoonspreiden over de inschattingen en het gedrag van zijn vader, doch wel dat hij voldoende gedetailleerde en aannemelijke verklaringen kan afleggen over de positie en het gedrag van zijn vader als imam van de moskee van zijn dorp in de door hem geschetste context. Een dergelijk onderzoek is noch onredelijk, noch onwettig. De Raad benadrukt hierbij nog dat niet de beweegredenen van verzoekers vader om de begrafenis van een overleden soldaat van het ANA te verzorgen, doch wel het gegeven dat verzoekers vader dit kennelijk deed zonder zich daarbij van enig risico bewust te zijn niet aannemelijk is in de door verzoeker geschetste context van een regio waar de taliban de volledige controle hadden en wraak nemen en doen wat ze willen als ze te weten komen dat iemand een soldaat helpt, zodat verzoekers betoog in het verzoekschrift hierover niet dienstig is.

Waar verzoeker nog benadrukt dat zijn verwijzing naar het onderwijzen van het ‘alfabet’ niet letterlijk op lezen en schrijven sloeg, maar op het aanleren van Koranverzen, en dat zijn vader zelf buiten zijn aangeleerde kennis van de koran ongeletterd was, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die klemmt met zijn duidelijke verklaring afgelegd op het CGVS dat zijn vader zijn werk deed als imam, en soms les gaf aan kinderen in het dorp en hun het alfabet leerde (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13).

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de hierboven aangehaalde motieven moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van deze motieven dat de

adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoekers verklaringen over de handelswijze en de veiligheidssituatie in zijn regio een gebrek aan samenhang vertonen en dat het niet aannemelijk kan worden geacht dat verzoekers vader als imam in een rurale gemeenschap in door de taliban gecontroleerd gebied actief was en in die hoedanigheid de begrafenis verzorgde van een soldaat van het ANA wat hem dan zijn leven zou hebben gekost. De adjunct-commissaris merkt hierbij ook nog als volgt op:

“Hierbij moet ook opgemerkt worden dat u geen begin van bewijs neerlegt ter staving van zijn overlijden, waar u wel foto's neerlegt van andere overleden personen die uit Tagab zouden afkomstig zijn, hetgeen toch ook opvallend is. Er zouden ook foto's geweest zijn van uw overleden vader, maar deze zouden per ongeluk verwijderd zijn (CGVS, p. 18). Bijgevolg kan het evenmin plausibel worden bevonden dat u als zoon van de imam ook door de taliban zou worden geïdoleerd.”

Verzoeker werpt hiertegen op dat het ontbreken van bewijs van een feit geen bewijs vormt van het ontbreken van dat feit – en dus geen bewijs dat zijn vader niet gewelddadig om het leven zou gekomen zijn, laat staan dat het een afdoende indicatie zou zijn dat zijn verklaringen daarover *prima facie* ongeloofwaardig zouden zijn. Aldus betwist verzoeker niet dat hij geen (begin van) bewijs heeft neergelegd ter staving van het overlijden van zijn vader. Bijgevolg diende verder te worden nagegaan of zijn verklaringen daarover voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat dit relevante element van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land en regio van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd. Uit het voorgaande is evenwel reeds gebleken dat verzoeker bijzonder vage en incoherente verklaringen aflegde over de aanwezigheid van de taliban in zijn beweerde regio van herkomst, dat hij beperkte en weinig doorleefde verklaringen aflegde over de positie van zijn vader als imam in de moskee van zijn dorp en dat zijn bewering dat zijn vader de begrafenis van een soldaat van het ANA zou hebben uitgevoerd zonder dat hij zich bewust zou zijn geweest van het risico dat daarmee gepaard ging in de door hem uiteengezette regionale context ongeloofwaardig is. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat er geen reden zou zijn om te twijfelen aan zijn relaas over de gewelddadige dood van zijn vader.

Dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als zoon van de imam ook door de taliban zou worden geïdoleerd, blijkt eens te meer uit de vaststelling dat hij in de loop van de administratieve procedure tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn eigen vervolgingsfeiten die tot zijn vertrek uit Afghanistan zouden hebben geleid. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende toelichting:

“Tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u in elkaar geslagen te zijn geweest door de taliban, terwijl u bij het persoonlijk onderhoud verklaarde nooit de taliban te hebben ontmoet en er nooit oog in oog mee te hebben gestaan (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met deze flagrante inconsistentie haalt u aan dat het misschien een fout van de tolk was en dat u zoiets niet hebt gezegd maar misschien mis begrepen bent geweest door de tolk (CGVS, p. 16). Deze uitleg is niet afdoende want u werd tweemaal de kans geboden om een fout te melden, maar u liet dit na waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw uitleg voor de inconsistentie. Na uw eerste interview bij DVZ werden uw antwoorden namelijk voor u voorgelezen (CGVS, p. 3) waardoor u toen had kunnen opmerken dat dat fout was en ten tweede had u kunnen aangeven in het begin van het persoonlijk onderhoud dat er een fout staat in het verslag van DVZ wanneer u gevraagd werd of het interview goed was verlopen. Aangezien uw eigen problemen met de taliban aan de grondslag liggen van uw vertrek uit Afghanistan kan redelijkerwijze worden verwacht dat u hierover consequent bent. Deze inconsistentie haalt dus de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas onderuit.”

Verzoeker laat gelden dat bij zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat de taliban hem in elkaar geslagen zouden hebben *“niet zondermeer uitgesloten kan worden dat hier een kleine orthografische fout gebeurd is”*, dat de vragenlijst bij de DVZ *“me”* in plaats van *“hem”* vermeldt en dat de zin *“ze sloegen me in elkaar”* zijn vader betrof. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien klemmt met het geheel en de context van zijn verklaringen bij de DVZ. Hij zette daar immers eerst uiteen dat de taliban zijn vader 's nachts hebben vermoord, dat ze hem – *i.e.* verzoeker – ook wilden elimineren, dat ze hem in elkaar sloegen en dat hij thuis geïsoleerd werd en nergens naartoe kon (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', Vragenlijst, nr. 3.5.). Waar verzoeker nog meent dat de *protection officer* van het CGVS hem overeenkomstig artikel 13 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tijdens het persoonlijk onderhoud had moeten confronteren met deze tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, wordt erop gewezen dat hij hiermee wel degelijk is geconfronteerd geweest tijdens zijn persoonlijk onderhoud en dat hij daarop verklaarde dat het een fout was van de tolk en dat hij zoiets niet had gezegd (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Hoe dan ook voorziet het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

“Verder geeft u geen enkele plausible reden waarom de taliban ook u zouden viseren. Hiernaar gevraagd, antwoordde u: “Het is omwille van mijn vader, ze willen ook mij, ik weet niet waarom ze mij willen meenemen met hen” (CGVS, p. 19). Dit is geen overtuigend antwoord. U was ook niet aanwezig op de begrafenis van de overleden soldaat en hebt dus uw vader niet geholpen of dergelijke meer (CGVS, p. 15). Ten tweede is het onlogisch dat de taliban zowel u als uw vader viseerden, maar bij het eerste bezoek alleen uw vader meenemen en u ongemoeid laten om dan twee dagen later nog eens terug te komen voor u (CGVS, p. 11). Indien de taliban u ook viseerden kan er niet ingezien worden waarom ze u dan niet meteen zouden hebben meegenomen. Dit gebrek aan logica plaatst vraagtekens bij uw eigen vrees en de aannemelijkheid dat de taliban ook u viseerden. Daar komt bij dat het niet duidelijk is waarom de taliban ook u moest hebben maar de rest van uw familie dan weer totaal niet viseren en uw familie nog steeds in het dorp zou blijven wonen (CGVS, p. 7).”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging finaal ondermijnd door zijn gebrek aan kennis over de situatie in Afghanistan na zijn vertrek, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

“Eerst geeft u aan geen informatie te hebben dat ze uw familie benaderen na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 17). Verder doorgevraagd geeft u aan dat u denkt dat ze (de taliban) niet meer zijn teruggekomen (CGVS, p. 17). U weet het dus niet zeker. Verder in datzelfde antwoord zegt u ook nog dat de taliban het misschien aan anderen hebben gevraagd. U geeft nadien aan te veronderstellen dat de taliban weten dat u Afghanistan hebt verlaten (CGVS, p. 17). Hierover moet opgemerkt worden dat dit heel vage antwoorden zijn. Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient kan toch redelijkerwijze worden verwacht dat die zich danig informeert over de huidige situatie van zijn familie in Afghanistan die nog op dezelfde plaats is blijven wonen om zo zijn eventuele vrees te kunnen inschatten. Verder is het totaal onaannemelijk dat wanneer de taliban zelf hebben aangegeven nog terug te komen voor u, u niet meer met uw moeder hebt gepraat over dit probleem terwijl jullie wel bellen met elkaar en u dus wel de kans had om zich te informeren (CGVS, p. 17).”

Door deze argumenten met wat van hem verwacht kan worden inzake kennis en interesse zonder meer af te doen als “ongefundeerde aannames” of “blote beweringen”, werpt verzoeker geen ander licht op deze overwegingen van de bestreden beslissing. Van een verzoeker om internationale bescherming kan wel degelijk redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen evenwel op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Actuele informatie over zijn recente situatie is immers van primordiaal belang om de door hem geschetste vrees in te schatten. Dat “*genoegzaam bekend (is) dat ouders hun kinderen beschermen en dat in geval van grote en langdurige fysieke verwijdering positieve communicatie vaak het enige is waarmee ze hun kinderen kunnen ondersteunen, waardoor negatieve ervaringen eerder onderdrukt worden en zelfs ontkend*”, betreft een loutere bewering (post factum) die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die klemmt met het belang dat verzoeker heeft om een actuele vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“De kopieën van uw vaders taskara, van de elektronische identiteitskaart van uw moeder en van uw eigen taskara zeggen hooguit iets over uw nationaliteit en identiteit, maar deze staat op zich niet ter discussie. De kopie van een document dat staft dat uw vader voor uw geboorte soldaat is geweest (CGVS, p. 8), heeft geen rechtstreekse betrekking op uw asielmotieven. Daarnaast zijn de kopieën van foto’s van uw vader als soldaat niet relevant voor uw asielrelaas. Met betrekking tot de overleden soldaat legt u een kopie van de taskara van zijn vader voor, een kopie van foto’s van het certificaat dat hij afgestudeerd is als soldaat bij de Afghaanse grenspolitie en kopieën van foto’s als de soldaat zijn job aan het beoefenen was. Deze documenten tonen hooguit de identiteit van de overleden soldaat aan, maar ook niet meer dan dat aangezien uit deze stukken niet kan worden opgemaakt dat uw vader de begrafenis zou hebben verzorgd. Tot slot legt u ook nog een kopie van een taskara van de vader van een overleden dorpsbewoner voor en kopieën van foto’s van de overleden dorpsbewoner. Gevraagd naar de relevantie van deze documenten, verklaart u dat u gevraagd werd foto’s voor te leggen van anderen die zijn gedood in uw regio (CGVS, p. 17). Deze kunnen dus hoogstens iets zeggen over de onveiligheid in een regio in het algemeen, maar zeggen niets over uw specifieke situatie. Over het geheel van Afghaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door

Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief."

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De mailcorrespondentie met Thomas Ruttig van 22 december 2022 die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) heeft geen betrekking op zijn persoon en werpt bijgevolg geen ander licht op de voorgaande vaststellingen en overwegingen.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker zijn vrees voor de taliban die zijn vader, de imam van de moskee in zijn dorp, zouden hebben ontvoerd en gedood omdat die het gebed zou hebben gedaan op de begrafenis van een overleden soldaat van het ANA niet aannemelijk.

In zijn verzoekschrift gaat verzoeker ook nog in op zijn (vermeende) nood aan internationale bescherming omwille van (een toegeschreven) verwestering.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 21, en van november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 24).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*" van augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*" van augustus 2022, p. 41 ev.). Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 30 en 34-44). Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 24, en van november 2024, p. 24). Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze decreten soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 28-35). Ook is het voor de Afghaanse bevolking nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en blijft er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (*ibid.*, p. 27). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (*ibid.*, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1 003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en

mentale integriteit van personen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 27). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 27, en van november 2024, p. 47). In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid. Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 20). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden en geeft aan dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat in 2024 honderdduizenden Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch.

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de “*Country Guidance*” van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

De Raad wijst erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker enkele jaren in het Westen heeft verbleven en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Voorts brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete informatie aan die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft en waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde ‘*besmet*’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden in Afghanistan.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn “*to play the game*” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘*besmet*’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker is een meerderjarige Afghaanse man van minstens 24 jaar die Afghanistan volgens zijn verklaringen in 2020 heeft verlaten (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, en stuk 7, map ‘DVZ’, verklaring DVZ, vraag nr. 32), zodat kan worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren aldaar heeft doorgebracht. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij in Afghanistan de Koran bestudeerde in de moskee (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’,

notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij via een vriend nog contact heeft met hen (*ibid.*, p. 7) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring betreffende procedure). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de landsgrenzen en de controleposten op het Afghaans grondgebied sterk bewaakt worden door de taliban, wijst de Raad er op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Met zijn betoog over de controles die de taliban zouden uitvoeren op onder andere de *smartphones* van Afghanen, toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de foto's, video's, contacten, muziek en sociale media-accounts die hem in gevaar zouden kunnen brengen te wissen uit zijn *smartphone*.

Wat betreft verzoekers uitgebreid betoog in het verzoekschrift over het talibandiscours, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kapisa, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die minder dan vier jaar in België is en in Afghanistan zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er de Koran heeft bestudeerd in de moskee en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de adjunct-commissaris geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vrees voor de taliban die zijn vader, de imam in de moskee in zijn dorp, zouden hebben ontvoerd en gedood omdat die het gebed zou hebben gedaan op de begrafenis van een overleden soldaat van het ANA niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat het arrest “*M’bodj*” betrekking had op een verzoeker met een medische aandoening waarbij de vraag wordt onderzocht of medische zorgen voorhanden zijn in geval van terugkeer en dat de voorwaarde van het opzettelijk handelen of nalaten niet zonder meer kan worden doorgetrokken tot de huidige situatie in Afghanistan. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad wijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 wordt gesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 101).

Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO’s of NGO’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsvername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker nog argumenteert dat de economisch-financiële sancties, met hindernissen op vlak van humanitaire hulpverlening, als gevolg van het beleid van de taliban werden opgelegd en het ontwrichtend beleid van de taliban zelf dus overwegend aan de basis ligt van de huidige crisis, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. Zij viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat er ook voor de machtsvername door de taliban in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid

raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de *facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen. Zijn betoog in het verzoekschrift dat de Franse Cour Nationale du Droit d’Asile samen met EUAA erkent dat er in zijn provincie van herkomst, Nangarhar, wel degelijk sprake is van een situatie van “*blind geweld ten opzichte van burgers*” is *in casu* niet dienstig nu hij verklaarde afkomstig te zijn van de provincie Kapisa en niet van de provincie Nangarhar.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd

gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftientwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN